



TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przewoź przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uctością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-4480

DWUMIESIĘCZNIK wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, CHESTER SPRINGS, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Maz.

PAMIĄTKOWA WIECZERZA 24 MARCA

ZBLIŻA się okres Wielkanocy. Zainteresowanie chrześcijan w tym czasie koncentruje się szczególnie na zabiciu Baranka, które poprzedziło Wieczere Wielkanocną. Dlatego obchodzenie Pamiątki w tym roku rozpocznie się, według właściwego obliczania, wieczorem 24 marca. Bardzo żałujemy, że chociaż miliony Żydów i chrześcijan będą w jakichś formalnych ceremoniach powierzchownie obchodzić to wielkie historyczne wydarzenie, jednak niewielu z obu wymienionych religii rozpozna rzeczywiste znaczenie tej uroczystości. Gdyby ich umysły mogły dokładnie zrozumieć jej prawdziwe znaczenie, rozpoczęłyby się wielkie religijne ożywienie, jakiego świat dotąd nie doznał. Lecz niestety! Jak to Apostoł oświadczył, bóg świata tego oślepił umysły wielu, i nawet pewne osoby, których oczy zrozumienia zostały częściowo otwarte on określa mianem ślepych, niezdolnych do dostrzeżenia tego co jest w oddali, uczczenia tego i zrozumienia głębokich spraw Bożych, związanych z tymi obrzędami; j jakie są obchodzone na świecie dotąd przez ponad 3500 lat.

Zawycząc nawet wyżsi krytycy i agnostycy muszą się zgodzić z tym, że jakieś wydarzenie w taki wyróżniający się sposób zaznaczone, tak powszechnie obchodzone przez tak długi czas, musi być oparte na fakcie. Owo właśnie wydarzenie musiało mieć miejsce w Egipcie, kiedy to pierwородni tego kraju zginęli w dziesiątej pladze a pierwородni Izraela — ci z nich, którzy przestrzegali nakazu pozostania pod ochroną krwi — zostali zabezpieczeni przed jej działaniem, w przeciwnym razie to tak rozpowszechnione uroczyste obchodzenie Wielkanocy byłoby niewytłumaczalne.

Nie musimy przypominać o szczegółach, związanych z ustanowieniem Wielkanocy, o tym że Izraelici byli trzymeni przez Egipcjan w niewoli, że kiedy w Pańskiej opatrności nastął czas ich wyzwolenia Egipcjanie ponownie, samowolnie, usiłowali zatrzymać Izraelitów w niewoli i nie pozwolili im udać się do ziemi Kanaan. Bóg zesłał w ciągu roku, jedną po drugiej,

dziwięć różnych plag na lud zamieszkujący ziemię Egiptu, łagodząc jego cierpienia po każdej pladze, gdy król Egiptu błagał o miłosierdzie i dawał obietnice, które później łamał. Ostatecznie sługa Boży, Mojżesz, ogłosił o wielkiej, wieńczącej dzięwięć poprzednich, klęsce. Zapowiedział, że pierwородny każdej egipskiej

rodziny umrze pewnej nocy i że w domu najskromniejszego wieśniaka oraz w domu króla będzie żałoba i że ostatecznie, po tej dziesiątej pladze, Egipcjanie z zadowoleniem ustąpią, pozwalając Izraelitom odejść. Tak, będą ich zachęcać, aby poszli i to pośpiesznie, bo w przeciwnym razie Pan ostatecznie spowoduje śmierć całej ludności, jeśli jej król dalej będzie okazywał zatwardiałość serca i odrzucał Boski nakaz.

Pierwsze trzy plagi dotknęły wszystkich w Egipcie, włączając ten rejon, w którym mieszkali Izraelici, następne sześć plag nie objęło miejsc zamieszkałych przez Izraelitów, a dziesiąta,

ostatnia plaga, jak obwieszczono, była wspólna dla całego kraju egipskiego, włączając ziemię Izraelitów z wyjątkiem tych ostatnich, jeśli okażą wiarę i posłuszeństwo przez przygotowanie baranka ofiarnego, którego krwią miały być pokropione odrzwia i nadproża ich drzwi i którego mięso miało być spożyte tej samej nocy wraz z gorzkimi ziołami i prażonym chlebem. Izraelici mieli spożywać baranka na stojąco, w rękę trzymać łaskę, przepasani, gotowi do drogi, pełni nadziei, że Pan uderzy śmiercią pierwородnych egipskich i sprawi, że będą chcieli, żeby wyszli z Egiptu — wyszli z wiarą, że gdyby nie krew na ich odrzwiach i nadprożach, podzieliliby nieszczęście jakie wówczas dotknęło Egipcjan (2 Moj. 12: 22,23).

Izraelitom rozkazano obchodzić zabicie baranka jako pierwszy zarys żydowskiego Prawa i jako ich najważniejszą uroczystość narodową. W rzeczywistości dostrzegamy, że w pewnym stopniu Wielkanoc jest ob-

„UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

Rok LXVII, Nr 2 Marzec - Kwiecień, 1994 Nr 433
(A. D. 1994 — A. M. 6122)

Spis treści		str.
Pamiętkowa Wieczera 24 Marca		18
Kościół pierwородnych.....		19
Nasz Baranek Wielkanocy'.....		20
Msza nie jest Wieczere Pańską.....		20
Pamiętka ma być obchodzona corocznie.....		21
Kto może uczestniczyć.....		21
„Azby przyszedł”.....		22
Zbadajmy samych siebie.....		22
Człowiek pyta, a Bóg odpowiada		23
Człowiek.....		23
Grzech.....		25
Wiosenna konwencja		27
Skorowidz wersetów biblijnych		30

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANICZNEJ
CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO
JEZUSA CHRYSZTUSA” - Tytus 2:13

chodzona przez Żydów we wszystkich częściach świata, nawet przez tych, którzy utrzymują, że są agnostykami i niewierzącymi. Dotąd mają pewną miarę respektu dla niej, jako starego zwyczaju. Ale czy to nie jest dziwne, że z takimi inteligentnymi umysłami, jakie wielu z nich posiada, nasi przyjaciele Żydzi nigdy nie uznali tego święta za godne wniknięcia w jego głębsze znaczenie? Dlaczego baranek został zabity i zjedzony? Dlaczego jego krwią pokropiono odrzwia i nadproża? Dlatego, oczywiście, że Bóg tak nakazał. Ale jaki powód, motyw, cel czy lekcja kryły się za tym Boskim rozkazem? Rozsądny Bóg wydaje rozsądne rozkazy i we właściwym czasie zechce, aby Jego wierny lud rozumiał znaczenie każdego żądania. Dlaczego Hebrajczycy są obojętni wobec tego święta? Dlaczego uprzedzenie utrzymuje się w ich umysłach? Oni powinni na to odpowiedzieć, a odpowiedź znaczy otrzymanie światła i radości wynikającej z tej wiedzy. Aczkolwiek chrześcijaństwo ma odpowiedź na te pytania, żalujemy, że większość chrześcijan z powodu niedbalstwa byłaby niezdolna podać przyczynę i podstawę jakiegokolwiek nadziei związanej z tą sprawą. Jeśli Żyd może zrozumieć, że dzień sabatu jest typem lub zapowiedzią nadchodzącej epoki odpoczynku, błogosławieństwa i uwolnienia od trudu, smutku i śmierci, dlaczego nie może dostrzec, że podobnie wszystkie zarysy instytucji Prawa Mojżeszowego Pan zamierzył, aby zwiastowały różne błogosławieństwa, jakie będą udzielane we właściwym czasie? Dlaczego wszyscy nie mogą zauważyć, iż baranek wielkanocny przedstawiał Baranka Bożego? że jego śmierć przedstawiała śmierć Jezusa, owego Sprawiedliwego za niesprawiedliwych? i że zastosowanie krwi tego baranka symbolizuje zastosowanie zasługi śmierci Jezusa za wszystkich domowników wiary?

Błogosławieni są ci, których oczy widzą, że Jezus był naprawdę „Barankiem Bożym, który gładzi grzechy świata, że anulowanie grzechów świata jest spowodowane zapłaceniem kary za człowieka, że cały świat utracił łaskę Bożą i podlega Boskiemu wyrokowi śmierci, wraz z towarzyszącym mu smutkiem i bólem. Zanim jednakże ten wyrok mógł być zdjęty, trzeba było uczynić zadość sprawiedliwości i dlatego, jak to oświadczył Apostoł, Chrystus umarł za grzechy nasze — Sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby mógł doprowadzić nas z powrotem do Ojca. Tym sposobem otworzył nową, żywą drogę — nową drogę do życia wiecznego.

Ludzie obeznani z Biblią zauważają, że w niej Kościół Chrystusowy jest nazwany Kościołem Pierworodnych oraz pierwiastkami Bożymi Jego stworzeń (Żyd. 12:23; Jak. 1:18). To wskazuje na innych z rodziny Bożej, później narodzonych — wskazuje na popierwiastki. Zdaje się, że chrześcijanie nie zwrócili uwagi na ten werset Pisma Świętego w takim znaczeniu, lecz zastosowali tylko do siebie i powszechnie uwierzyli, że tylko ci, którzy są pierwiastkami będą zbawieni i nie będzie już żadnych popierwiastków. Ale popatrzmy na ten typ z punktu widzenia Święta Przejścia. Zauważmy, iż Bożą intencją było zbawienie wszystkich Izraelitów, a jako naród symbolizowali oni całą ludzkość jako kiedykolwiek dojdzie do harmonii z Bogiem i jakiej udzielone będzie życie wieczne. Zwróćmy uwagę,

że w typie były dwa przejścia. Jedno wielkie, gdy cały naród mocą Bożą został cudownie wyzwolony spod władzy Egipcjan przez Pana i prowadzony na ławicy piasku przez kanał Morza Czerwonego, specjalnie przygotowanego dla nich wskutek przypływów i wiatrów. Ten obraz, czyli typ, wskazuje na ostateczne wyzwolenie z mocy grzechu i szatana każdego stworzenia, które w końcu dojdzie do zgody z Panem, pragnąc Go czcić — żaden Izraelita nie pozostał w tyle.

Najogólniej mówiąc przejście przez Morze Czerwone nie jest tym przejściem, nad którym się zastanawiamy w związku z Wielkanocą, nie jest tym, którym się teraz interesujemy. Wydarzenie, jakie nas obchodzi było przejściem, czyli zachowaniem jedynie pierworodnych Izraela. A zatem w niebezpieczeństwie znaleźli się tylko oni, chociaż wyzwolenie wszystkich zależało od zbawienia pierworodnych. Gdy to wyjaśnienie rozważymy, w łączności ze wszystkimi wersetami Pisma Świętego, dostrzeżemy iż Maluczkie Stado i Wielka Kompania, razem stanowiąc „kościół pierworodnych" (Żyd. 12:23), byli zachowani, przeszli, w Wieku Ewangelii, jeśli pozostawali pod ochroną krwi. Rozumiemy, że reszta z ludzi, którzy będą mogli zapragnąć zjednania sobie wielkiego antytypicznego Mojżesza i postępować za Nim, gdy On ostatecznie będzie wyprowadzał ludzkość z niewoli grzechu i śmierci, nie jest teraz w niebezpieczeństwie — w niebezpieczeństwie byli tylko pierworodni, jak to pokazuje Biblia.

KOŚCIÓŁ PIERWORODNYCH

Pierworodnymi — „Kościół Pierworodnych" — są ci spośród ludzkości, którzy wcześniej niż pozostali ludzie mieli oczy zrozumienia otwarte na zdanie sobie sprawy ze swoich warunków niewoli, potrzebę wyzwolenia i Boską gotowość wypełnienia wobec nich Jego dobrych obietnic. Więcej niż to, oni są tymi, którzy odpowiedzieli na łaskę Boga — poświęcili się Jemu i na Jego służbę, a w zamian za to zostali spłodzeni z Ducha Świętego.

Jeśli chodzi o pierworodnych ich sprawa była sprawą życia i śmierci, w zależności od tego czy pozostawali lub nie pośród domowników wiary, poza krwią pokropienia. Dla takich wyjście na zewnątrz, znaczyłoby lekceważenie Boskiego miłosierdzia. Znaczyłoby, że działają wbrew Bożej dobroci i że korzystają ze swego udziału w miłosierdziu Bożym, reprezentowanym we krwi Barankowej, którego sami nie doceniają. O takich Pismo Święte oświadcza „nie zostawałaby już ofiara za grzechy, zostaliby uznani za przeciwników Boga, których przeznaczenie było symbolizowane w zgładzeniu pierworodnych Egiptu.

Nie chcemy powiedzieć, że to znaczy, iż pierworodni Egiptu, którzy zginęli owej nocy i ci pierworodni Izraela, którzy opuścili wówczas swoje mieszkania wbrew zakazowi, i z tego powodu zmarli - że oni zginęli we wtórej śmierci. Wprost przeciwnie, rozumiemy, że te wszystkie rzeczy były typami, figurami, ilustracjami, przewidywaniami spraw odnoszących się do wyższego poziomu bytu i że ich realność dotyczy Kościoła Chrystusowego w Wieku Ewangelii od dnia zesłania Ducha Świętego.

Gdyby Nowe Stworzenia zgrzeszyły dobrowolnie,

po uprzednim otrzymaniu wiedzy Prawdy, po usprawiedliwieniu i skosztowaniu dobrego słowa Bożego i mocy przyszłego wieku, po tym, gdy stali się uczestnikami Ducha Świętego, a tym samym członkami Kościoła Pierworodnych — gdyby odpadli, niemożliwe byłoby ponowne odnowienie się ku pokucie. Bóg nie miałby dla nich nic więcej. Zlekceważenie przez nas Jego miłosierdzia znaczyłoby, że umrą wtórą śmiercią. Z tego punktu widzenia Kościół Pierworodnych, przez spłodzenie z Ducha Św. i większą wiedzę oraz przywileje, radował się wszędzie, miał większą odpowiedzialność niż świat, ponieważ tylko on był w niebezpieczeństwie drugiej śmierci (Żyd. 6:4-8; 10:26-31). Tak naucza ten typ i stosuje się on tylko do chrześcijan.

Wkrótce noc przeminie, a nadejdzie chwalebny poranek wyzwolenia. Chrystus, antytypiczny Mojżesz, poprowadzi naprzód, wyzwoli, całego Izraela — wszystek lud Boży, wszystkich, którzy, gdy poznają Boga, z zadowoleniem będą Go czcić, szanować i słuchać. Dniem wyzwolenia będzie Wiek Tysiąclecia, przy jego końcu wszyscy źli i zło czyniący, symbolizowani przez zastępy egipskie, zostaną wytraceni we wtórej śmierci.

NASZ BARANEK WIELKANOCNY

Apostoł Paweł i Jan Chrzciciel jasno, i z całą stanowczością, utożsamiają baranka wielkanocnego z naszym Panem Jezusem, mówiąc „Baranek nasz wielkanocny za nas ofiarowany jest, Chrystus. A tak obchodzimy święto. „Oto Baranek Boży” (1 Kor. 5:7,8; Jana 1:29,36). Zostaliśmy poinformowani, że wszyscy potrzebujemy pokropienia krwią, pokropienia nie naszych domów, ale naszych serc (Żyd. 12:24; 1 Piotra 1:2). Mamy także spożywać przaśny chleb Prawdy, jeżeli chcielibyśmy być silni i przygotowani na wyzwolenie o poranku nowej dyspensacji. Następnie musimy spożywać Baranka, musimy przyswajając Chrystusa, Jego zasługę, tę wartość jaka była w Nim. A zatem przyoblekamy Chrystusa, nie tylko przez wiarę, lecz coraz bardziej, aż do granic naszych możliwości, oblekamy się w Jego charakter i dzień po dniu bywamy przeobrażani w naszych sercach na Jego chwalebny obraz.

Mamy karmić się Nim tak jak Żydzi karmili się literalnym barankiem. Zamiast gorzkich ziół, które zaostrzały ich apetyty my mamy gorzkie doświadczenia i próby, jakie Pan przewidział dla nas, aby pomagały odrywać nasze uczucia od spraw ziemskich, zwiększając apetyty na karmienie się Barankiem i przaśnym chlebem Prawdy. My również mamy pamiętać, że nie posiadamy tu trwałego miasta, lecz jesteśmy w drodze, jako pielgrzymi, obcy, podróżni, z łaską w rękę, przepasani na podróż, abyśmy ostatecznie osiągnęli niebiański Kanaan, i te wszystkie chwalebne rzeczy, jakie Bóg ma dla wiernych Kościoła Pierworodnych, w zjednoczeniu ze swoim Odkupicielem. Nasz Pan Jezus również w pełni identyfikował się z barankiem wielkanocnym. Tej samej nocy, podczas której został zdradzony, krótko przed ukrzyżowaniem, zgromadził swoich uczniów w górnej sali, mówiąc: Żądając żądałem tego baranka jeść z wami, pierwszej niżbym cierpiał (Łuk. 22:15). Jako Żydzi powinni byli obchodzić Wieczerną Wielkanocną tejsze nocy — wybawienie typicznych pierworodnych z rąk typicznego księcia tego świata. Ale skoro

tylko wymagania typu zostały wypełnione, nasz Pan ustanowił nową Pamiątkę na podstawie starej, mówiąc: to czyście [obchodźcie nowe ustanowienie] ilekroć pić będziecie [obchodzić coroczną Wielkanoc] na pamiątkę Moją! (1 Kor. 11:24{25}). Wasi żydowscy bliźni, których oczy zrozumienia nie zostały otworzone, nie ocenią tej sprawy w jej prawdziwym znaczeniu, ale wy, którzy rozpoznajecie we mnie Baranka Bożego, który został zabity zgodnie z celem Boga już od założenia świata, wy, którzy uznajecie, że ja jestem po to, aby oddać swoje życie jako cenę odkupienia — wy dostrzeżecie to Święto Przejścia w jego szczególnym i uświęconym znaczeniu, różniącym się od wszystkich pozostałych. Stąd też nie będziecie obchodzić typu, ale uczycie antytyp. Ja, jako Baranek Boży, jestem bliski śmierci, aby dostarczyć krwi pokropienia dla Kościoła Pierworodnych i prawdziwego pokarmu dla wszystkich domowników wiary.

Naśladowcy naszego Pana nie potrzebują już gromadzić się w takim celu, jak kiedyś Żydzi — aby spożywać wieczerzę z literalnego baranka, na pamiątkę wyjścia z Egiptu. Pan, przez ustanowienie nowych emblematów — „przaśnego chleba” i „winnej macicy” — pokazał, że przedstawiają Jego jako Baranka Bożego. Od tego czasu Jego naśladowcy co roku, w zgodzie z tym zaleceniem, obchodzili Jego śmierć jako Baranka Wielkanocnego, aż Apostołowie zasnęli w śmierci, a wielkie odstępstwo wprowadziło zamęt w wierze nominalnego chrześcijaństwa, dając światu epokę znaną jako średniowiecze.

Nawet w średniowieczu utrzymały się nauki, że Chrystus jest Barankiem Wielkanocnym, chociaż „obchodzenie Jego śmierci podczas Wielkanocnej Wieczerzy, którą Jezus ustanowił, nie było stosowane. Zostało usunięte przez najokropniejsze bluźnierstwo, które zwiódło i wywołało zakłopotanie milionów chrześcijan — mszę, wprowadzoną przez rzymski katolicyzm. Z tego powodu papieżstwo jest w Biblii nazwane „obrzydlivością spustoszenia” — miało ono zgubny wpływ na wiarę i praktykę ludu Bożego. Chociaż protestanci na ogół odrzucili mszę, jako całkowicie przeciwną naukom Chrystusa i Apostołów, to jednak na praktyki protestantów w wielkim stopniu wywarł wpływ ów straszny błąd, od którego uciekli jedynie częściowo, jak na to wskazuje ich postępowanie.

MSZA NIE JEST WIECZERZĄ PAŃSKĄ

Wielu protestantów naiwnie będzie pytać, czy msza nie jest jedynie Wieczerzą Pańską, Eucharystią, występującą pod inną nazwą? O, nie! Na to pytanie odpowiadamy: jest czymś zupełnie innym. Wieczerza Pańska czci rocznicę śmierci Chrystusa dokonanej na Kalwarii, msza natomiast przedstawia nową ofiarę za wszelkie popełnione grzechy. Nasi przyjaciele katolicy wierzą, że kiedy kapłan błogosławi opłatek, staje się on rzeczywistym ciałem Chrystusa, w tym właśnie celu, za jaki ofiarowuje się Go od nowa.

Rzymskokatolicy utrzymują, że wierzą w zasługę Chrystusowej ofiary na Kalwarii, wierzą, że ona przykrywa oryginalny grzech i ogólne przeszłe grzechy aż do chrztu. Utrzymują też, że późniejsze codzienne grzechy, wady i skazy każdej osoby wymagają od cza-

su do czasu oczyszczenia świeżymi ofiarami Chrystusa. Tak, więc z ich punktu widzenia, co wynika z mszy a praktykowane jest przez rzymskich katolików, greckich katolików i członków kościoła episkopalnego, Chrystus jest odnawiany ofiarowywany codziennie na całym świecie. Jest to obrzydliwością w oczach Bożych, ponieważ znieważa oświadczenia Pisma Świętego, że Chrystus więcej nie umiera, że przez jedną ofiarę udoskonalił na wieki wszystkich, którzy przychodzili do Ojca przez Niego (Rzym. 6:9; Żyd. 10:14; Jana 14:6).

Z łańcuchem dostrzeżemy, że powtarzane ofiary, przedstawione przez mszę, mają ten sam ogólny skutek uniemożliwiający i umniejszający wartość wielkiej ofiary na Kalwarii, przedstawionej w Wielkanocy i jej Pamiątkowej Wieczerzy. Jak można oczekiwać od tych, którzy ubiegają się szczególnie przez mszę o wymazanie ich grzechów, aby z tą samą troską i wysoką oceną zapatrywali się na antytypiczną Wielkanoc? Dlaczego w takim razie obchodzenie Wielkiego Piątku trwa dalej, a dawno już zaniechano obchodzenia Pamiątkowej Wieczerzy poprzedzającej go.

PAMIĄTKA MA BYĆ OBCHODZONA COROCZNIE

Protestanci odrzuciwszy dogmat o mszy jako zupełnie nie biblijny, wrócili do obchodzenia Wieczerzy Pańskiej. W międzyczasie zaś, przyzwyczajeni do częstego uczęszczania na mszę, zastanawiali się jedynie jak często Wieczerza Pańska powinna być obchodzona. Dlatego spotykamy niektórych obchodzących ją raz na cztery miesiące, innych co trzy miesiące, jeszcze innych co miesiąc i takich co obchodzą ją w każdą niedzielę.

Ta powszechna swoboda i niemożność osiągnięcia zgody zaistniała z dwóch powodów: (1) dlatego, że chrześcijanie powszechnie przeoczyli fakt, że nasz Pan umarł jako antytypiczny Baranek Wielkanocy i że obchodzenie Jego śmierci jest antytypiczną coroczną Wieczerzą Wielkanocną, (2) dlatego, że źle zrozumieli słowa naszego Pana „to czyńcie, ilekroć ...” — zrozumieli, że znaczą one: czyńcie to tak często jak się wam podoba. Tymczasem słowa te znaczą: tak często jak wy, jako moi naśladowcy (z których wszyscy byli Żydami przyzwyczajonymi do obchodzenia Wielkanocy) zachowujecie tę typiczną Wieczerzę Paschalną, zachowujecie tę antytypiczną Wieczerzę Paschalną na pamiątkę moją — nie na pamiątkę literalnego baranka i typicznego wyzwolenia z typicznego Egiptu i jego niewoli przez przejście typicznych pierworodnych.

Ci, którzy obchodzą Wieczerzę Pańską co tydzień, biorą pod uwagę, ich zdaniem, biblijny precedens takiego postępowania, bowiem w Biblii czytamy, że wczesny Kościół spotykał się pierwszego dnia tygodnia „na łamaniu chleba”. Wielkim błędem jest poplątanie takiego łamania chleba z Wieczerzą Wielkanocną, ponieważ takie łamanie chleba było jedynie zwykłym posiłkiem. W zapisie nie ma absolutnie niczego, co wskazywałoby, by było inaczej. Sok z winogron nie jest w związku z tym wymieniony i nigdzie Pismo Święte nie mówi, że chleb ten przedstawia złamane ciało naszego Pana. Był to radosny zwyczaj towarzyski w pierwotnym Kościele, obchodzenia zmartwychwstania Pańskiego w pierwszym dniu tygodnia i ten zwyczaj pomógł

zjednoczyć się im bardziej w związku braterskiej miłości i społeczności. W wielu miejscach lud Boży dalej pielęgnuje ten zwyczaj. Zgromadzenie w Chester spotyka się na takim łamaniu chleba w każdą niedzielę między popołudniowym i wieczornym nabożeństwem, dla dogodności uczestników, a szczególnie, aby skorzystać z upragnionej społeczności pośród ludu Bożego.

KTO MOŻE UCZESTNICZYĆ

Jak przez Mojżesza i Aarona cielesnemu Izraelowi było przekazane zarządzenie, wskazujące, kto może a kto nie może spożywać dorocznego baranka (2 Moj. 12:43-49), tak Jezus i Maluczkie Stado nauczali, kto nie może a kto może uczestniczyć w dorocznej Wieczerzy Pańskiej. Ogólna zasada dla nie uczestniczących jest podana w w. 43, w którym dwa słowa przetłumaczone jako *obcy* (*ben nechar*) są różne od tego jednego słowa, które przetłumaczono *przychodzień* (*ger*) w wersetach 48 i 49. Angielskie wersje Biblii tłumaczą *ben nechar* jako *obcy* i *cudzoziemiec* (Biblia Gdańska — *przychodzień*), tłumaczenia te są poprawne. Żaden *przychodzień* nie mógł uczestniczyć w dorocznym baranku. Werset 47 podaje zasadę, kto może uczestniczyć, mianowicie, „Wszystko zgromadzenie Izraelskie”. Werset 45 podaje szczegóły, kto nie powinien spożywać dorocznego baranka — [*cudzoziemiec*] kolonista [wy stępuje tu hebrajskie słowo *toshaw* (*cudzoziemiec*) kolonista, a nie *ben nechar* ani *ger*] i najemny sługa. Tymczasem wersety 44, 48, 49 podają szczegóły, odnoszące się do tych, którzy mogą uczestniczyć w dorocznym baranku — będzie to obrzezany, kupiony za pieniądze, najemny sługa oraz *przychodzień*, który nie jest obcym i naturalny Izraelita.

Werset 48 podaje opis negatywny tych, którzy byli nie obrzezanymi, czyli cudzoziemskimi kolonistami i najemnymi sługami. Ponieważ obrzezanie jest typem na poświęcenie (Rzym. 2:29; Kol. 2:11,13), dlatego obrzezani przedstawiają wszystkich poświęconych, którzy w wersetach 44, 48, 49 są pokazani w trzech klasach. W związku z tym rozumiemy, że kupiony i obrzezany sługa przedstawia oczyszczonych członków Wielkiej Kompanii — ich oczyszczenie oznacza poświęcenie [obrzezanie] (epifaniczne zastosowanie 4 Moj. 8:5-22), obrzezany cudzoziemiec [*ger*] przedstawia te poświęcone osoby, które nie zostały spłodzone z ducha, a urodzeni w ziemi (naturalni Izraelici) przedstawiają Maluczkie Stado.

Wyrażenie w 44 wersecie, przetłumaczone „sługę waszego, a za pieniądze kupionego”, w tym znaczeniu odnosi się w antytypie do „ludu wielkiego” oczyszczonego przez Chrystusową załugę okupową z płam znajdujących się na ich szatach (Judy 23; Obj. 7:14; 4 Moj. 8:12,21 [epifaniczni Lewici]). Obcy, jak pokazano wyżej, to członkowie dwóch klas: cudzoziemscy koloniści i słudzy najemni — są oni ponownie opisani jako nie obrzezani (w wersecie 48). Łatwo można dostrzec, kto stanowi te dwie nie poświęcone klasy przebywające pośród antytypicznego Izraela — usprawiedliwieni [sługa najemny] i nieusprawiedliwieni intruzi wśród wyznaniowych chrześcijan [*cudzoziemski* (kolonista)]. Innymi słowy, te dwie klasy, jakie są reprezentowane na wykresie wieków w dwóch częściach niezupełnych

piramid (1) na poziomie N, poziom usprawiedliwienia i (2) poniżej tego poziomu usprawiedliwienia, wskazanych odpowiednio przez p i q.

Tak więc podaliśmy ogólne zasady. Ale są jeszcze pewne reguły na jakie wskazują myśli, iż Wielka Kompania po swoim oczyszczeniu jest reprezentowana przez sługę kupionego za pieniądze. Gdy ci ostatni znajdowali się w nieczystym stanie — nie pokutując — nie powinni byli uczestniczyć w dorocznej Wieczery Pańskiej! Z tego też powodu bracia i siostry oświeceni epifanią, w stanie oczyszczonym, nie powinni byli razem z nimi uczestniczyć w Pamiętce, ani zapraszać ich na swoje uroczystości. To również wskazuje, iż osoby wykluczone ze społeczności za złe prowadzenie się nie powinny uczestniczyć w Pamiętce, jeśli nie naprawią swoich spraw, a ci, którzy pozbawili ich społeczności nie pozwolą im na uczestniczenie w Pamiętce, dopóki nie pojedną się ze zbojem. I na koniec, to też wskazuje, że klasa wtórej śmierci oraz osoby zaprzeczające Okupowi i ofierze za grzech nie powinni brać udziału w Pamiętce bądź uczestniczyć w niej z wiernymi.

Rodzina izraelska, lub połączone dwie mniejsze (w. 4), która tego wieczoru (w. 46) spożywała baranka w jednym domu, jest typem wskazującym, iż antytypiczny Izrael jest jedną rodziną Bożą (każdy dom w typie przedstawiał całą rodzinę Bożą) i jako taka uczestniczy w Chrystusie, w naszym Baranku. Zakaz wyniesienia mięsa baranka z domu (w. 46) jest typem na zakaz wykonywania przez nas jakiegokolwiek służby przeciwko klasie pokropionej krwią — Bożej rodzinie — co czynią osoby zapierające się Okupu i ogół odstępców, którzy w taki sposób wykonują pracę przeciwko Bożej rodzinie. Wyniesienie z domu mięsa baranka stanowi typ akceptowania i służenia innemu pogładowi niż pogładowi Prawdy na Okup. Złamanie kości typicznego baranka oznaczałoby zastosowanie gwałtu wobec niego, co także jest typem na krzyżowanie Syna Bożego na nowo (Żyd. 6:4-8).

Werset 47 w kontekście obowiązku obchodzenia dorocznej wieczerzy paschalnej wskazuje, iż wszyscy antytypiczni Izraelici — Maluczkie Stadko i oczyszczona Wielka Kompania oraz osoby poświęcone lecz nie spłodzone z Ducha — powinni uczestniczyć w dorocznej Pamiętce. Każdy obrzezany obcy miał te same przywileje przyswajania typicznego baranka, co urodzony w ziemi Izraelita (w.49), poświęceni nie spłodzeni z Ducha mają również te same przywileje przyswajania naszego Baranka, jakie miało Maluczkie Stadko: oni także przyswajają odpuszczenie (grzechów), sprawiedliwość Chrystusową i społeczność z Bogiem, chociaż ich usprawiedliwienie jest raczej próbne niż ożywione — rozumiejąc, iż nie są oni Nowymi Stworzeniami. W jaki sposób Bóg i Chrystus działają w usprawiedliwieniu — próbnym bądź ożywionym — w tym obrazie nie jest pokazane.

„AŻBY PRZYSZEDŁ”

Ktoś mógłby jednak zapytać dlaczego wciąż uczestniczymy w Pamiętce, wiedząc że żyjemy w czasie drugiej obecności naszego Pana, a w 1 Kor. 11:26 powiedziano nam, żebyśmy obchodzili śmierć Pańską „ażby przyszedł”. Odpowiadamy, co następuje: Słowo

„przyszedł” często jest używane w znaczeniu rozciągania się tego „przyjścia” na okresy Pańskiego Drugiego Adwentu, następujące odpowiednio po Jego przybyciu w swym Drugim Adwencie. Mat. 25:31 mówi, że On przyjdzie ze swymi świętymi Aniołami (posłannikami — Maluczkiem Stadkiem). Judy 14 powiada, że On przyjdzie z świętymi tysiącami swymi. W obu wypadkach dostrzegamy, że słowo „przyjdzie” dotyczy czasu następującego po Jego przyjściu, ponieważ owi święci nie byli razem z Nim w Jego przyjściu.

U Mat. 16:27 wyrażenie „przyjdzie” rozciąga się na tysiąc lat, dlatego — w wersecie tym o pracy Tysiąclecia mówi się jako o Jego działalności, gdy On przyjdzie, a nie po Jego przyjściu — mówimy, że Jego Wtóre Przyjście pokrywa się z okresem Tysiąclecia. To jest też prawdą o słowie „idącego” u Mat. 16:28, co można zauważyć w tym, iż to oświadczenie znajduje swoje wypełnienie w wizji Królestwa (Mat. 17:1-9; 2 Piotra 1:16,17). Podobnie rozumiemy znaczenie słowa „ażby przyszedł” w 1 Kor. 11:26, jako pokrywające się z czasem po drugim przyjściu Jezusa. Pokrywa się ono w całości z Paruzją i w większości, jeśli nie całkowicie, z Epifanią, czyli Apokalipsą. Tak długo jak poświęceni Pańscy naśladowcy są na świecie, słusznie powinni czcić pamięć Jego śmierci w Wieczery Pańskiej. Każdy powód, jaki usprawiedliwia obchodzenie Wieczerzy Pańskiej przez Jego naśladowców przed Jego powrotem w Drugim Adwencie, usprawiedliwia obchodzenie jej przez Jego naśladowców teraz. Tak więc ten wersecet zaleca — on nie zakazuje — obchodzenie przez nas Pamiętki. Podobnie Pamiętka jako reprezentacja śmierci Chrystusa i wiary w nią, będzie nadal obchodzona przez całe Tysiąclecie (zob. P '61, s.31,32).

ZBADAJMY SAMI SIEBIE

Dla nas jest niezbędne zachowanie czystego serca. Postąpimy dobrze, gdy zbadamy siebie, zbliżając się do chwili obchodzenia Pamiętki. Pamiętajmy o napomnieniu Apostoła Pawła: „Niechże tedy człowiek samego siebie doświadczy, a tak niech je z chleba tego, i z kielicha tego niechaj pije”. „Nie wiecie, iż trochę kwasu wszystko zacynienie zakwasza? Wyczyśćcie tedy stary kwas, abyście byli nowym zacynieniem, jako prażnymi jesteście; albowiem Baranek nasz Wielkanocny za nas ofiarowany jest Chrystus. A tak obchodźmy święto nie w starym kwasie, ani w kwasie złości i rozpusty, ale w prażnikach szczerości i prawdy”(1 Kor. 11:28; 5:6-8; porównaj 2 Kor. 13:5). „Złość oznacza złą wolę, nienawiść — zły stan serca. Tych cech powinniśmy się pozbyć. Natomiast każdy uczeń w wyniku samokontroli powinien zastanowić się, czy ma czyste ręce i czyste serce. „Oczyszczajmy samych siebie od wszelkiej zmyzy ciała i ducha wykonując poświęcenie w bojaźni [czci] Bożej”(2 Kor. 7:1).

Gdyby w kimś z ludu Bożego przejawiał się duch przechwytywania władzy, samowywyższenia lub klerykalizmu, albo istniała wzajemna niechęć między braćmi, to okres Wielkanocy ponad wszelkie inne okresy byłby najodpowiedniejszy do oczyszczenia się z tego kwasu. U niektórych osób w tym czasie pojawia się pragnienie doświadczenia wyższego uhonorowania niż u innych, np. jak to było w czasie Pierwszego Adwen-

tu Jezusa: „A wszczął się też spór między nimi o tym, ktoby się z nich zdał być większy. Ale on im rzekł: królowie narodów panują nad nimi, a którzy nad nimi moc mają, dobrodziejami nazywani bywają. Lecz wy nie tak: owszem kto największy jest między wami, niech będzie jako najmniejszy, a kto jest wodzem niech będzie jako ten, co służy” (Łuk. 22: 24-26).

Jeśli stwierdzamy, że postąpił ktoś wobec nas niesprawiedliwie, lub, na przykład, w zborze nie cieszyliśmy się takimi względami jakich oczekiwaliśmy, i jakimi według naszego mniemania powinniśmy być darzeni — jeśli czujemy, że powinniśmy być wyżej ocenieni, pamiętajmy o niebezpieczeństwie obstawania, jak wierzymy, przy swoich prawach i pamiętajmy też o wielkim przywileju pokornego poddania się Pańskiej woli. Żadna próba nie może nas doświadczyć bez Jego zezwolenia, a te, które nas najbardziej ranią, dlatego nas dotknęły, aby wypróbować wiarę i miłość osób zamieszanych w tę próbę. „Z miłości służcie jedni drugim” (Gal. 5:13). Szczęśliwi są ci, którzy są w stanie dostrzec przez trudne do zniesienia doświadczenia, że wszystkie one są dowodami na to, iż Pan przecież dalej zajmuje się nami. Oceńmy przywilej zwyciężania w tych próbach i okazywania braciom i siostrze bezinteresownej miłości, a tym samym Panu i Jego sprawie, służąc w pokorze i w sposób pełen miłości wszędzie, gdzie Pan nas postawi.

Naszą największą radością powinno być zawsze czynienie woli Bożej. Wszystko inne powinno przyczyniać się do osiągnięcia tego celu. Pamiętajmy, że spożywanie baranka wielkanocnego było połączone z gorzkimi ziołami, które zaostrzały apetyt i zwiększały pragnienie, aby spożyć więcej mięsa i usunąć ów gorzki smak. To odpowiednio ilustruje, że gorzkie doświadczenia i próby, jakie przeżywamy, jeśli jesteśmy, przez nie właściwie wyćwiczeni, sprawiają, iż udajemy się do Mistrza, abyśmy mogli uczestniczyć w większej mierze w Jego zasłudze i miłości. Żywiąc się, więc cennymi,

danymi od Boga, obietnicami oraz perspektywą połączenia się z Nim wkrótce w Królestwie, sprawi, że zapomnimy o goryczy prób i będziemy się radowali wielką radością, dziękując, że dozwolono nam przeżyć te próby i uczynić przyjemniejszymi nasze radości.

Ktoś mógłby zapytać: Czy powinienem się uchylić od uczestnictwa w tej Pamiętce z powodu trudności jakie przeżywam ze strony pewnego brata? Nasza odpowiedź byłaby następująca: Jeśli możliwe postaraj się doprowadzić do pojednania przez pokonanie trudności w duchu miłości. Dokonaj pojednania, jeśli to jest możliwe, a jeśli nie możesz sprawdzić własne serce i wejrzyj w nie, czy nie ma w nim gorzkości. Jeśli wyrządzono ci krzywdę, staraj się z własnej woli ją odpuścić, tak jak Pan odpuścił nam — a potem idź i obchodź święto. Wszyscy ci, którzy w pełni poświęcili się Panu powinni uczestniczyć, jak to było wyjaśnione powyżej. Gdyby ktoś się poświęcił, a nie okazał tego przez zanurzenie w wodzie, niech to uczyni przy najbliższej rozsądnej okazji. Jednakże sam fakt, że ktoś nie został ochrzczony, nie powinien powstrzymać go od uczestniczenia w Pamiętce.

Pamiętajmy wszyscy o tym, że „Wszystkiemu się koniec przybliży” (1 Piotra 4:7). Jak zadowolone powinny być nasze serca, że doszliśmy do końca tej ciemnej nocy, i że już wkrótce światło Pana napęlni całą ziemię! Zwróćmy też uwagę na następne napomnienie świętego Piotra (w. 8): „a nade wszystko miejcie uprzejmą miłość jedni ku drugim; albowiem miłość zabije mnóstwo grzechów”. Mając tę miłość, pokryjemy wady jedni drugich, a przedstawiona nam nadzieja błogosławionego Królestwa, jeśli prawdziwie i właściwie jest pielęgnowana, uzdolni nas do osiągnięcia miłości i zachowania jej we wszystkich warunkach. Niech nas Bóg obficie błogosławi w czasie Pamiętki a błogosławieństwa wyniesione z nich zbliżą nas bardziej do Boga i Chrystusa i wzajemnie jednych do drugich w więzach chrześcijańskiej miłości! PT '93, 18-22.

CZŁOWIEK PYTA, A BÓG ODPOWIADA

E 17, rozdz. 14

(ciąg dalszy z *Terazniejszej Prawdy* nr 431, str.8)

CZŁOWIEK

CZYM JEST CZŁOWIEK ?

(1) Jest *duszą żywą*: 1 Moj. 2:7 — Stworzył tedy Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i natchnął w oblicze jego dech żywota. I stał się człowiek duszą żywą.

(2) Jest niższy od aniołów: Żyd. 2:6,7 — Cóż jest człowiek? ... Na małą chwilę mniejszym uczyniłeś go od aniołów.

(3) Jest wyższy od zwierząt Psalm 8:7-10 — Wszystko poddał pod nogi jego. Owce i woły wszystkie, nadto i zwierzęta polne. Ptactwo niebieskie i ryby morskie, i cokolwiek chodzi po ścieżkach morskich.

Z JAKICH DWÓCH CZĘŚCI SKŁADA SIĘ CZŁOWIEK?

(1) Z *ciała*: 1 Kor. 15:44,47 — Bywa wsiane ciało cielesne ... Jest ciało cielesne. Pierwszy człowiek jest z

ziemi ziemski. 1 Moj. 2:7 — Stworzył tedy Pan Bóg człowieka z prochu ziemi. 1 Moj. 3:19 — W pocie oblicza twego będziesz pożywał chleba, aż się nawrócisz do ziemi, gdyżęś z niej wzięty; boś proch, i w proch się obrócisz. Kaz. 3:20 — Wszystko to idzie na jedno miejsce; a wszystko jest z prochu, i wszystko się zaś w proch obraca. Łuk. 24:39 — Oglądajcie ręce moje i nogi moje ... bo duch nie ma ciała ani kości.

(2) Z zasady życia, czyli tchnienia życia, ducha życia: 1 Moj. 2:7 — Pan Bóg ... tchnął w oblicze (nozdrza) jego dech żywota. 1 Moj. 6:17 — Ja przywiodę potop ... ku wytraceniu wszelkiego ciała, w którym jest duch żywota. 1 Moj. 7:15 — A tak weszło do Noego w Korab po parze z każdego ciała, w którym był duch żywota. Kaz. 3:19,20 — Bo przypadek synów ludzkich, i przypadek bydła, jest przypadek jednaki. Jako umiera ono, tak umiera i ten, i ducha jednakiego wszyscy mają, a nie ma człowiek nic więcej nad bydlę. A

któż wie, że duch synów ludzkich wstępuje w górę? a duch bydłęcy, że zstępuje pod ziemię? Ezech. 37: 4,6, 9,10 — Rzekł do mnie: Prorokuj o tych kościach ... A włożę na was żyły i uczynię, że porośnie na was mięso, i powlekę was skórą, a dam wam ducha, i ożyjecie, i poznacie żem ja Pan. I rzekł do mnie: Prorokuj do ducha,... Od czterech wiatrów przyjdź duchu! i natchnij te pobite, a niech ożyją. Prorokowałem tedy jako mi był rozkazał, i wstąpił w nie duch, a ożyły, i stanęły na nogach swoich, wojsko nader wielkie.

CO POWODUJE POŁĄCZENIE I ROZDZIELENIE TYCH DWU CZĘŚCI?

(1) *Ich połączenie:* 1 Moj. 2:7 — Bóg stworzył człowieka z prochu ziemi, i tchnął w oblicze (nozdrza) jego dech żywota. I stał się człowiek duszą żyjącą. Ezech. 37:10-14 — Prorokowałem tedy jako mi był rozkazał, i wstąpił w nie duch, a ożyły, i stanęły na nogach swoich, wojsko nader bardzo wielkie ... I dowiedcie się, żem ja Pan, gdy ja otworzę groby wasze, a wywiodeę was z grobów waszych, ludu mój! I dam w was ducha mojego, a ożyjecie, i dam wam odpocząć w ziemi waszej; i dowiedcie się, że ja Pan mówię to i uczynię, mówi Pan.

(2) *Ich rozdzielenie:* Jak. 2:26 — Ciało bez duszy martwe jest. Ps. 146:4 — Wynijdzie duch jego, i wróci się do ziemi swojej; w onże dzień zginą wszystkie myśli jego.

W JAKIM STANIE CZŁOWIEK ZOSTAŁ STWORZONY ?

(1) *Na obraz Boży:* 1 Moj. 1:26,27 — Zatem rzekł Bóg: Uczynimy człowieka na wyobrażenie nasze ... Stworzył tedy Bóg człowieka na wyobrażenie swoje, na wyobrażenie Boże stworzył go, mężczyznę i niewiastę uczynion jest człowiek. 1 Kor. 11:7 — Jest wyobrażeniem i chwałą Bożą. Jak. 3:9 — Przezeń błogosławimy Boga i Ojca, a przezeń przeklinamy ludzi, którzy na podobieństwo Boże stworzeni są.

(2) *Na podobieństwo Boże:* 1 Moj. 1:26 — Zatem rzekł Bóg, uczynimy człowieka ... według podobieństwa naszego; a niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebieskim, i nad zwierzęty, i nad wszystką ziemią, i nad wszystkim płazem plazającym się po ziemi. 1 Moj. 5:1 — W dzień, którego stworzył Bóg człowieka, na podobieństwo Boże uczynił go.

CO JEST TYM OBRAZEM BOŻYM ?

1 Moj. 1:31 — I widział Bóg wszystko, co uczynił a oto było bardzo dobre. 5 Moj. 32:4 — Sprawy Jego są doskonałe; bo wszystkie drogi Jego są sprawiedliwe. Boć Bóg jest prawdziwy, a nie masz w Nim nieprawości, sprawiedliwy i prawy jest. Kaz. 7:29 — Bóg stworzył człowieka dobrego. Rzym. 8:29 — A których On przejrzał, tych też przeznaczył, aby byli przypodobani obrazowi Syna Jego. 2 Kor. 3:18 — Lecz my wszyscy, którzy z odkrytym obliczem na chwałę Pańską, jako w zwierciadle patrzymy, w toż wyobrażenie przemienieni bywamy z chwały w chwałę, jako od Ducha Pańskiego. Efez. 4:24 — I oblekli się w onego nowego człowieka, który według Boga stworzony jest w sprawiedliwości i w świątobliwości. Kol.3:10 - A

oblekliście nowego tego, który się odnawia w znajomość, podług obrazu tego, który go stworzył.

CO JEST TYM PODOBIENSTWEM BOŻYM?

1 Moj. 1:26 — Zatem rzekł Bóg: Uczynimy człowieka ... według podobieństwa naszego; a niech panuje nad rybami morskimi, i nad ptactwem niebieskim, i nad zwierzęty, i nad wszystką ziemią, i nad wszelkim płazem, plazającym po ziemi. Ps. 8:6-9 — Albowiem ... chwałą i czcią ukoronowałeś go. Dafeś mu opanować sprawy rąk twoich, wszystkoś poddał pod nogi jego. Owce i woły wszystkie, nadto i zwierzęta polne. Ptactwo niebieskie i ryby morskie, i cokolwiek chodzi po ścieżkach morskich. Żyd. 2:8 — Wszystkoś poddał pod nogi jego ... Nie zostawił nic, coby mu poddane nie było.

JAKIMI SĄ GŁÓWNE CECHY FIZYCZNE CZŁOWIEKA ?

(1) *Materialność:* 1 Kor. 15:47 — Pierwszy człowiek z ziemi, ziemski. Żyd. 2:14 — Ponieważ tedy dzieci społeczność mają ciała i krwi, i on także stał się ich uczestnikiem. Łuk. 24:39 — Oglądajcie ręce i nogi moje, żem ci ja jest on; dotykajcie się mnie, a obaczcie; bo duch nie ma ciała ani kości, jako widzicie, że ja mam.

(2) *Śmiertelność:* Ijoba 4:17 — Izali człowiek może być sprawiedliwszy niżeli Bóg.

(3) *Zależność:* 2 Kor. 3:5 — Nie iżbyśmy byli sposobni, co myśleć sami z siebie, ale sposobność nasza z Boga jest.

(4) *Ograniczoność:* Żyd. 2:6,7 — Cóż jest człowiek iż nań pamiętasz, albo syn człowieczy, iż go nawiedzasz? Na małą chwilę mniejszym uczyniłeś go od aniołów.

JAKIE SĄ GŁÓWNE CECHY MORALNE CZŁOWIEKA ?

2 Piotra 1: 5-7 — Przydajcie do wiary waszej cnotę, a do cnoty umiejętność, a do umiejętności powściągliwość, a do powściągliwości cierpliwość, a do cierpliwości pobożność, a do pobożności braterską miłość, a do miłości braterskiej łaskę (miłość bezinteresowną).

GDZIE CZŁOWIEK PIERWOTNIE ZAMIESZKIWAŁ ?

1 Moj. 2:8-15 — Nasadził też był Pan Bóg sad w Eden, na wschód słońca, i postawił tam człowieka, którego był stworzył. I wywiódł Pan Bóg z ziemi wszelkie drzewo wdzięczne na wejrzeniu, i smaczne ku jedzeniu; i drzewo żywota pośrodku sadu; i drzewo wiadomości dobrego i złego ... Wziął tedy Pan Bóg człowieka i postawił go w sadzie Eden, aby go sprawował i aby go strzegł.

NA PODSTAWIE JAKIEGO PRAWA PRZEBIEGAŁA PRÓBA CZŁOWIEKA ?

Tedy rozkazał Pan Bóg człowiekowi, mówiąc: Z każdego drzewa sadu jeść będziesz. Ale z drzewa wiadomości dobrego i złego, jeść z niego nie będziesz, albowiem dnia, którego jeść będziesz z niego, śmiercią umrzesz. 5 Moj.1 30:15,19,20 — Otom położył przed oczy twoje dziś żywot i dobre, także śmierć i złe. Przedłożyłem przed oczyma twymi błogosławieństwo i przekleństwo; przetoż obierz żywot, abyś żył, ty i nasienie twoje. Abyś miłował Pana, Boga twego, i po-

słuszny był głosowi jego, i przy nim trwał; albowiem On jest żywotem twoim, i przedłużeniem dni twoich.

W JAKI SPOSÓB BYŁ PRÓBOWANY ?

Jana 8:44 — Diabeł ... był mężobójcą od początku, i w prawdzie nie został, bo w nim prawdy nie masz: gdy mówi kłamstwo, z swego własnego mówi, iż jest kłamcą i ojcem kłamstwa. 1 Moj. 3:1,4-6,13 — A wąż był chytrzejszy nad wszystkie zwierzęta polne, które był uczynił Pan Bóg; ten rzekł do niewiasty: także to, że wam Bóg rzekł: nie będziecie jedli z każdego drzewa sadu tego? A rzekł wąż do niewiasty: żadnym sposobem śmiercią nie pomrzecie ... ale będziecie jako bogowie, znający dobre i złe. Widząc tedy niewiasta, iż dobre było drzewo ku jedzeniu; a iż było wdzięczne na wejrzeniu, a pożądliwe drzewo dla nabycia umiejętności, wzięła z owocu jego i jadła; dała też i mężowi swemu, który z nią był; i on też jadł. I rzekł Pan Bóg do niewiasty: cóżeś to uczyniła? I rzekła niewiasta: Wąż mię zwiódł, i jadłam. 2 Kor. 11:3 — Wąż oszukał Ewę chytrością swoją. 1 Tym. 2:14 — Adam nie był zwiedziony, ale niewiasta zwiedziona będąc, przestępstwa przyczyną była.

CZYM ZAKOŃCZYŁA SIĘ JEGO PRÓBA ?

Rzym. 5:12 — Przełoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć: tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła, ponieważ wszyscy zgrzeszyli.

GRZECH

CZYM JEST GRZECH ?

1 Jana 3:4 — Grzech jest przestępstwem Zakonu. 1 Jana 5:17 — Wszelka niesprawiedliwość jest grzechem. Rzym. 8:7 — Przełoż, iż zmysł ciała jest nieprzyjacielem Bogu; bo się zakonowi Bożemu nie poddaje, gdyż też i nie może. Rzym. 14:23 — Cokolwiek nie jest z wiary, grzechem jest. Jak. 4:17 — Kto umie dobrze czynić a nie czyni, grzech ma.

CO DAŁO POCZĄTEK GRZECHOWI ?

(1) Wśród aniołów: Iz. 14:12-14 — Jakoż to, żeś spadł z nieba, o jutrenko! która wschodzisz rano? powalonyś aż na ziemię, któryś wciął narody! Wszakże tyś mawiał w sercu swym: Wstąpię na niebo, nad gwiazdy Boże wywyższę stolice moją, a usiądę na górze zgromadzenia, na stronach północnych: Wstąpię na wysokość obłoków, będę równy Najwyższemu. Jana 8:44 — Diabeł ... był mężobójcą od początku i w prawdzie nie został, bo w nim prawdy nie masz: gdy mówi kłamstwo, z swego własnego mówi, iż jest kłamcą i ojcem kłamstwa. 1 Jana 3:8 — od początku diabeł grzeszy. 1 Moj. 6:2,4 — Widząc synowie Boży córki ludzkie, iż były piękne, brali je sobie za żony ze wszystkich, które sobie upodobali ... potem, gdy weszli synowie Boży do córek ludzkich, rodziły im syny. A cić są mocarze, którzy od wieku byli mężowie sławni. Judy 6, 7 — Także aniołów, którzy nie zachowali pierwszego stanu swego, ale opuścili mieszkanie swoje, na sąd dnia wielkiego związkami wiecznymi pod chmurą zachował. Jako Sodoma i Gomora, i okoliczne miasta, gdy tymże sposobem jako i one zwszetecniały i udały się za cudzym ciałem, wystawione są na przykład, ognia wiecznego karanie ponosząc.

(2) Wśród ludzi: 1 Moj. 3:13,12 — Rzekł Pan Bóg do niewiasty: Cóżżeś to uczyniła? I rzekła niewiasta: Wąż mię zwiódł, i jadłam. Tedy rzekł Adam: Niewiasta, którąś mi dał, aby była ze mną, ona mi dała z tego drzewa i jadłem. 2 Kor. 11:3 — Wąż oszukał Ewę chytrością swoją. 1 Tym. 2:14 — Adam nie był zwiedziony, ale niewiasta zwiedziona będąc, przestępstwa przyczyną była.

JAK WIELU Z RASY LUDZKIEJ JEST GRZESZNYCH ?

1 Król. 8:46 — Nie masz człowieka, któryby nie grzeszył. Ijoba 25:4-6 — Jakoż tedy człowiek usprawiedliwiony może być przed Bogiem? albo jako może być czysty urodzony z niewiasty? ... Oto i gwiazdy nie byłyby czyste w oczach jego: Jakoż daleko mniej człowiek. Iz. 64:6 — Aczkolwiek jesteśmy jako nieczysty my wszyscy, i jako szata splugawiona są wszystkie sprawiedliwości nasze. Rzym. 3:9-12,19,23 — (Gdyżeśmy przedtem dowiedli, iż Żydowie i Grekowie, wszyscy są pod grzechem. Jako napisano: Nie masz sprawiedliwego ani jednego; Nie masz rozumnego, i nie masz ktoby szukał Boga. Wszyscy się odchyliłi, współ się stali nieużytecznymi, nie masz ktoby czynił dobre, nie masz aż do jednego. A wiemy, iż cokolwiek Zakon mówi, tym, którzy są pod Zakonem, mówi, aby wszelkie usta były zatulone, i aby wszystkim świat podlegał karaniu Bożemu. Albowiem wszyscy zgrzeszyli, i nie dostaje im chwały Bożej. Gal. 3:22 — Ale Pismo zamknęło wszystko pod grzech. 1 Jana 1:8,10 — Jeślibyśmy rzekli, iż grzechu nie mamy, sami siebie zwodzimy, a prawdy w nas nie masz. Jeślibyśmy rzekli żeśmy nie zgrzeszyli, kłamcą Go czynimy, a słowa Jego nie masz w nas. 1 Jana 5:19 — Świat wszystek w złem położony jest.

W JAKI SPOSÓB WSZYSCY STALI SIE GRZESZNI ?

(1) Dziedzicznie: Ijoba 14:4 — Któż pokaże czystego z nieczystego. Ani jeden. Ps. 51:7 — Oto w nieprawości poczęty jestem, a w grzechu poczęła mię matka moja. Ps. 58:4 — Odłączyli się niezbożnicy zaraz od narodzenia; pobłądzili zaraz z żywota matki swej. Rzym. 5:12,19 — Przełoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć: tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła, ponieważ wszyscy zgrzeszyli. Bo przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu się stało grzesznymi. Efez. 2:3 — My wszyscy ... byliśmy z przyrodzenia dziećmi gniewu, jako i drudzy. 1 Piotra 1:18 — Wiedząc iż nie skazitelnymi rzeczami, srebrem albo złotem, wykupieni jesteście od marnego obcowania waszego, od ojców podanego.

(2) Przez osobiste przestępstwo: Kaz. 7:29 — Bóg stworzył człowieka dobrego; ale oni udali się za rozmaitymi myślami. Iz. 53:6 — Wszyscyśmy jako owce zbłądzili, każdy na drogę swą obróciliśmy się.

W JAKI SPOSÓB GRZECH MOŻE BYĆ POPEŁNIONY ?

(1) *Mysłą.* 1 Moj. 6:5 — Widział Pan, że wielka była złość ludzka na ziemi, a wszystko zmyślanie myśli serca ich tylko złe było po wszystkie dni.

(2) *Pragnieniem.* Mat. 5:28 — Każdy, który patrzy na

niewiastę, aby jej pożądał, już z nią cudzołóstwo popełnił w sercu swoim.

(3) *Słowem*: Jak. 3:2 — Jeśli kto nie upada w słowie, ten jest doskonałym mężem, który też może na wodzy trzymać i wszystko ciało.

(4) *Czynem*: Jana 3:19 — Były złe uczynki ich.

JAKIE RODZAJE GRZECHÓW ISTNIEJĄ ?

(1) *Wynikające ze słabości i nieznamościami*: Łuk. 12:48 — Ale, który nie znał, a czynił rzeczy godne karania, mniej plag odniesie. Rzym. 5:14 — Śmierć królowała ... nad tymi, którzy nie grzeszyli, na podobieństwo przestępstwa Adamowego. Rzym. 7:19,20 — Nie czynią dobrego, którego chcą; ale złe, którego nie chcą, to czynią. A jeśli ja to czynię, czego nie chcę, już ja więcej nie czynię tego, ale grzech, który we mnie mieszka. 1 Tym. 1:13 — Bom to z niewiadomości czynił, będą w niewierze. 1 Jana 5:17 — Jest grzech nie na śmierć.

(2) *Grzechy popełnione z rozmyślnością*: Żyd. 6:4,6 — Albowiem niemożliwe jest, aby ci, którzy są raz oświeceni, i skosztowali daru niebieskiego, i uczestnikami się stali Ducha Świętego: Gdyby odpadli, aby się zaś odnowili ku pokucie, jako ci, którzy sobie znowu krzyżują Syna Bożego, i jawnie go sromocą. Żyd. 10:26 — Jeślibyśmy dobrowolnie grzeszyli po wzięciu znajomości prawdy, nie zostawałaby już ofiara za grzechy. 1 Jana 5:16 — Jest grzech na śmierć.

(3) *Grzechy popełnione częściowo rozmyślnie, częściowo ze słabości lub nieznamościami*: Łuk. 12:47 — Ten zasię sługa, któryby znał wolę pana swego, a nie był gotowym, aby czynił według woli jego, wielce będzie karany. Mat. 26:74,75 — Tedy się począł zaklinać i przysięgać, mówiąc: Nie znam tego człowieka ... I wspomniał Piotr na słowa Jezusowe ... a wyszedłszy precz gorzko płakał.

JAKIE SĄ GŁÓWNE GRZECHY ?

(1) *Niewiara*: Żyd. 3:12 — Patrzcie, bracia! by śnać nie było w którym z was serce złe i niewierne, które by odstępowało od Boga żywego.

(2) *Ateizm*: Ps. 53:2 — Głupi rzekł w sercu swym: nie masz Boga.

(3) *Zapominanie o Bogu*: Oz. 13:6 — Gdy się nasycili, podniosło się serce ich; przetoż mię zapomnieli.

(4) *Odstępcanie od Boga*: Efez. 4:18 — Zaćmiony mając rozsądek, będąc oddaleni od żywota Bożego dla nieumiejętności, która w nich jest z zatwardzenia serca ich.

(5) *Nieposłuszeństwo wobec Boga*: Rzym. 10:21 — Cały dzień wyciągałem ręce moje do ludu upornego i sprzeciwiającego się.

(6) *Kuszenie Boga*: Ps. 78:41 — Bo coraz kusili Boga, a Świętemu Izraelskiemu granice zamierzili.

(7) *Bunt przeciwko Bogu*: Ps. 107:11 — Przeto, że byli odpornymi wyrokom Bożym, a radą Najwyższego pogardzili.

(8) *Bluźnierstwo*: Rzym. 2:24 — Imię Boże dla was bluźnione bywa między pogany, jako napisano.

(9) *Kłamstwo przeciwko Bogu*: Oz. 7:13 — Oni przeciwko mnie mówili kłamstwa.

(10) *Znieważanie rodziców*: Przy. 30:17 — Oko,

które się naśmiewa z ojca, i wzgardzą posłuszeństwem macierzyńskim, wyklują kruki u potoków, i orleńta jej wyjedzą.

(11) *Nieczystość*: 1 Kor. 10:8 — Ani się dopuszczajmy wszeteczeństwa.

(12) *Chciwość*: Ps. 10:3 — Niezbożnik ... a łakomy błogosławi sobie a drażni Pana.

(13) *Obmowa*: Jak. 4:11 — Nie obmawiajcie jedni drugich.

(14) *Nienawiść*: 1 Jana 2:11 — Kto nienawidzi brata swego, w ciemności jest.

(15) *Swarliwość*: Gal. 5:15 — Jeśli jedni drugich kąsacie i pożeracie, patrzajcie, abyście jedni od drugich nie byli strawieni.

(16) *Mściwość*: 1 Tes. 5:15 — Patrzcie, aby kto złem za zło komu nie oddawał.

(17) *Cjemięstwo*: Przyp. 14:31 — Kto ciemieży ubogiego, uwłacza Stworzycielowi jego.

(18) *Pochlebstwo*: Ps. 12:3 — Usty pochlebnyimi i dwojakim sercem.

(19) *Falsz*: Jer. 9:5 — Każdy też bliźniego swego oszukuje, a prawdy nie ułowi; uczy język swój mówić kłamstwo.

(20) *Hipokryzja*: Mat. 23:28 — Z wierzchu zdacie się być ludziom sprawiedliwi; ale wewnątrz pełni jesteście obłudy i nieprawości.

(21) *Morderstwo*: 1 Moj. 4:8 — Powstał Kain na Abła, brata swego, i zabił go.

(22) *Wprowadzanie w błąd drugich*: Przy. 16:29 — Mąż okrutny przywabia bliźniego swego, i wprowadza go na drogę niedobłą.

(23) *Kradzież*: Ps. 119:61 — Niezbożni złupili mię.

(24) *Pycha*: Przy. 21:4 — Wyniosłość oczu i nadętość serca ... są grzechem.

PRZECIWKO KOMU

GRZECH JEST POPEŁNIANY ?

(1) *Przeciwko Bogu*: Ps. 51:6 — Tobie, Tobiem samemu zgrzeszył.

(2) *Przeciwko Chrystusowi i Kościołowi*: 1 Kor. 8:12 — A grzesząc tak przeciwko braciom, i mdle ich sumienie obrażając, grzeszycie przeciwko Chrystusowi.

(3) *Ogólnie przeciwko ludzkości*: Przy. 3:29 — Nie knuj złego przeciwko bliźniemu Twemu.

(4) *Przeciwko sobie*: 1 Kor. 6:18 — Kto wszeteczeństwo płodzi, przeciwko swemu własnemu ciału grzeszy. Przy. 8:36 — Ale kto grzeszy przeciwko sobie, krzywdę czyni duszy swojej.

DLACZEGO GRZECH ZOSTAŁ DOZWOLONY ?

(1) *Aby nauczyć nienawiści do niego z powodu jego straszliwych skutków*: Rzym. 7:13 — To tedy dobre stało mi się śmiercią? Nie daj tego Boże! I owszem grzech, aby się pokazał być grzechem, sprawił mi śmierć przez dobre, żeby się stał nader grzeszącym on grzech przez ono przykazanie.

(2) *Aby z powodu jego nienawistności nauczyć ludzi unikania go i praktykowania sprawiedliwości*: Ps. 76:11 — Zaiste i gniew człowieczy chwalić cię musi, a ty osta-

tek zagniewania skrócisz. Rzym. 8:20,21,28 — Gdyż stworzenie marność jest poddane, nie dobrowolnie, ale dlatego, który je poddał, pod nadzieją, że i samo stworzenie będzie uwolnione z niewoli skażenia na wolność chwały dzieł Bożych. A wiemy, iż tym, którzy miłują Boga, wszystkie rzeczy pomagają ku dobremu. Rzym. 11:32 — Zamknął je Bóg wszystkie w niedowiarstwo, aby się nad wszystkimi zmiłował.

JAKIE SĄ SKUTKI GRZECHU ?

(1) *W odniesieniu do Boga:* Rzym. 2:23 — Przez przestępstwo Zakonu Boga łżysz. 2 Sam. 11:27 — Była to zła rzecz, którą uczynił Dawid przed oczyma Pańskimi. Ps. 95:10 — Przez czterdzieści lat miałem spór z tym narodem. 5 Moj. 1:34 — I słyszał Pan głos słów waszych i rozgniewał się bardzo. 5 Moj. 25:16 — Albowiem obrzydliwością jest Panu, Bogu twemu, każdy, który to czyni, wszelki czyniący nieprawość. Iz. 43:24 — Aleś mię obciążył grzechami twymi, a zadałeś mi pracę nieprawościami twoimi.

(2) *W odniesieniu do drugich:* 2 Piotra 2:7 — A sprawiedliwego Lota, onych niezbożników rozpustnym obcowaniem, wyrwał. Przyp. 4:16 — Boć oni nie zasną, aż co złego zbroją; ani się uspokoją, aż kogo do upadku przywiodą.

(3) *W odniesieniu do siebie:* Kol. 1:21 — I was, którzyście byli niekiedy oddaleni i nieprzyjaciółmi umysłem w złośliwych uczynkach. Rzym. 1:28 — A jako się im nie upodobało mieć w znajomości Boga, tak też Bóg

je podał w umysł opaczny. Tyt. 1:15 — Pokalanym i niewiernym nie masz nic czystego, ale pokalani jest umysł i sumienie ich. Gal. 5:17 — Ciało pożąda przeciwko duchowi, a duch przeciwko ciału; a te rzeczy są sobie przeciwne, abyście nie to, co chcecie, czynili. Ijoba 18:11 — Zewsząd go straszyć będą strachy. Ps. 140:12 — Mąż okrutny złością ułowany będąc upadnie. Przy. 29:1 — Człowiek, który na częste karanie zatwardza kark swój, nagle zniszczeje, i nie wskóra.

JAK GRZECH MOŻE BYĆ POKONANY ?

(1) *Przez pokutę:* Dz. Ap. 3:19 — Przetóż pokutujcie, a nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze.

(2) *Przez wiarę w krew Chrystusową:* Rzym. 3:25 — Którego Bóg wystawił ubłaganiem przez wiarę w krwi jego, ku okazaniu sprawiedliwości swojej przez odpuszczenie przedtem popełnionych grzechów w cierpliwości Bożej.

(3) *Przez poświęcenie się Bogu:* Rzym. 12:1 — Proszę was tedy, bracia! przez litości Boże, abyście stawiali ciała wasze ofiarą żywą, świętą, przyjemną Bogu, to jest, rozumną służbę waszą.

(4) *Przez uśmiercenie grzechu:* Rzym. 8:13 — Jeślibyście według ciała żyli, pomrzecie; ale jeślibyście duchem sprawy ciała umartwiali żyć będziecie.

CO OTRZYMAJĄ ZWYCIĘZCY GRZECHU ?

Obj. 22:14 — Błogosławieni, którzy czynią przykazania jego, aby mieli prawo do drzewa żywota, i aby weszli bramami do miasta. (cdn.)

W I O S E N N A K O N W E N C J A

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”



Niedziela, Poniedziałek, Wtorek
1, 2, 3 Maja 1994 roku
P O Z N A Ń

Przewodniczący: br. Kazimierz Kiełbowicz

Niedziela, 1 Maja

„Syn człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło,
ale aby służył” — Mat. 20:28.

9.⁰⁰ - 9.¹⁵ Naboż. Poranne br. Henryk Bacik
9.¹⁵ - 9.³⁰ Powitanie..... br. Z. Pietrzak
9.³⁰ -10.³⁰ Wykład..... br. Jan Ryl
11.¹⁵-12.¹⁵ Wykład..... br. P. Woźnicki
13.⁰⁰-14.⁰⁰ Wykład.....br. W. Jędrzejczyk
14.⁴⁵-15.⁴⁵ Wykład.....br. E. Grodziński

Poniedziałek, 2 Maja

„Wszyscy, którzy chcą pobożnie żyć w Chrystusie Jezusie,
prześladowani będą” — 2 Tym. 3 : 12.

8.³⁰-10.⁰⁰ Zebr. Świadectwbr. A. Urban
10.³⁰-11.³⁰ Wykład.....br. R. Wojtko
12.¹⁵-13.¹⁵ Wykład.....br. Br. Bacik
14.⁰⁰-15.³⁰ SYMPOZJUM: **Boska Opatrzność**
1. **My doznajemy Boskiej Opatrzności**br. J. Szul
2. **Wszystko działa na nasze dobro i ogólną
opatrność nad wszystkimi**br. Al. Ryl
3. **Duch i owoce Boskiej Opatrzności**br. E. Lekki

Wtorek, 3 Maja

„Doskonałym należy twardy pokarm, to jest tym, którzy
przez przyzwyczajenie mają zmysły wyćwiczone
ku rozoznaniu dobrego i złego” — Żyd. 5:14.

9.⁰⁰-10.³⁰ Zebr. Świadectw br. B. Joniec
11.¹⁵-12.¹⁵ Wykład..... br. Józef Ryl
13.⁰⁰-14.⁰⁰ Wykład..... br. J. Stegliński
14.³⁰-15.⁰⁰ **ZAKOŃCZENIE**
— Uczta miłości — br. Kazimierz Kiełbowicz

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”



Sobota, Niedziela
21, 22 Maja 1994 roku

L W Ó W

Przewodniczący: br. Grzegorz Parylak
Zastępca: Stefan Lechowicz

Sobota, 21 Maja

„Wszystko pismo od Boga jest natchnione, i pożyteczne ku nauce, ku strofowaniu, ku naprawie, ku ćwiczeniu, które jest w sprawiedliwości; aby człowiek Boży był doskonały, ku wszelkiej sprawie dobrej dostatecznie wyćwiczony”
— 2 Tym. 3 : 16, 17.

10.⁰⁰ - 10.¹⁰ Nabożeństwo poranne: br. Michał Hilczuk
10.¹⁰ - 10.³⁰ Powitanie:br. Stefan Lechowicz
10.³⁰ - 11.³⁰ Wykład:.....br. K. Kiełbowski

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”



Sobota, Niedziela, Poniedziałek
18, 19, 20 Czerwca 1994 roku

O R Ł Ó W K A

Przewodniczący: br. Dymitr Markowec
Zastępca: br. Zenona Sirmulis

Sobota, 18 Czerwca

„Obfitość wesela jest przed obliczem twoim, roskoszy po prawicy twojej aż na wieki” — Ps. 16 : 11.

10.⁰⁰ - 10.¹⁰ Nabożeństwo Poranne br. W. Matiaszczyk
10.¹⁰ - 10.³⁰ Powitanie..... br. Z. Sirmulis
10.³⁰ - 11.³⁰ Wykład..... br. Jan Ryl

11.⁴⁵ - 12.⁴⁵ SYMPOZJUM: TRZY WIEKI

1. **Wiek Żydowski**.....br. Michał Roszko
2. **Wiek Ewangelii**.....br. Michał Hilczuk
3. **Wiek Tysiąclecia**br. Wasil Matiaszczyk

13.⁰⁰ - 14.⁰⁰ Wykład:.....br. Jerzy Szpunar

14.⁰⁰ - 16.⁰⁰ **PRZERWA OBIADOWA**

11.⁴⁵ - 12.⁴⁵ Sympozjum: TRZY DROGI

1. Szeroka Droga br. Wasil Matiaszczyk
2. Wąska Droga br. Michał Roszko
3. Święta Droga br. Michał Hilczuk

13.⁰⁰-14.⁰⁰ Wykład:..... br. Stefan Lechowicz

14.00-16.00 PRZERWA OBIADOWA

16.⁰⁰-17.⁰⁰ Wykład:..... br. Michał Łotysz

17.³⁰-18.³⁰ Wykład:..... br. Zenonas Sirmulis

Niedziela, 22 Maja

„Albowiem nie dał nam Bóg Ducha bojaźni, ale mocy i miłości i zdrowego zmysłu” — 2 Tym. 1:7

10.⁰⁰ — 11.³⁰ Zebranie Świadectw: br. W. Matiaszczyk
11.⁴⁵ — 13.⁰⁰ Odpowiedzi na pytania: br. G. Parylak
13.³⁰ — 14.³⁰ Wykład: br. D. Markowec
14.³⁰ — 15.⁰⁰ Zakończenie
— uczta miłości — br. Zenonas Sirmulis
15.⁰⁰ Obiad

16.⁰⁰ - 17.⁰⁰ Wykład:.....br. Wł. Gochowicz
18.⁰⁰ - 19.³⁰ Nabożne Pieśni: Chór Zboru w Orłówce

NIEDZIELA, 19 Czerwca

„Światłości (Prawdy) nasiano sprawiedliwemu, a radości (z Prawdy) tym, którzy są uprzejmego serca”
— Ps.97 : 11.

10.⁰⁰—11.³⁰ Zebranie świadectw: br. M. Hilczuk
12.⁰⁰—13.⁰⁰ Wykład:..... br. Wacław Szpunar

13.00—15.00 PRZERWA OBIADOWA

15.⁰⁰—16.⁰⁰ Wykład:..... br. Michał Łotysz
16.³⁰—17.³⁰ Wykład:..... br. Zenonas Sirmulis
18.⁰⁰—19.³⁰ Nabożne Pieśni: Chór Zboru w Odłówce.

PONIEDZIAŁEK, 20 czerwca

„Nie miłujcie świata, ani tych rzeczy, które są na świecie; jeśli kto miłuje świat, nie masz w nim miłości ojcowskiej”
— 1 Jana 2 : 15

9.⁰⁰ - 10.³⁰ Zebranie świadectw: br. Michał Roszko
10.⁴⁵-12.⁰⁰ Odpowiedzi na pytania: br. D. Markowec
12.³⁰-13.³⁰ Wykład:..... br. G. Parylak
13.³⁰-14.⁰⁰ **ZAKOŃCZENIE** —
uczta miłości: br. Dymitr Markowec
14.⁰⁰ Obiad

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”



Sobota, Niedziela
20, 21 Sierpnia 1994 roku

STEPHAN – VODE, MOLDOVA (MOŁDAWIA)

Przewodniczący: br. Stefan Lechowicz
Zastępca: br. Grzegorz Parylak

Sobota, 20 Sierpnia 1994 r

„Którego tedy nie znając chwalicie,
tego ja wam opowiadam” — Dz. Ap. 17 : 23.

10. ⁰⁰ - 10. ¹⁰	Nabożeństwo Poranne	br. M. Hilczuk
10. ¹⁰ - 10. ³⁰	Powitanie.....	br. D. Markowec
10. ³⁰ - 11. ³⁰	Wykład.....	br. Wł. Grochowicz

11.⁴⁵ — 12.⁴⁵ **SYMPOZJUM:**

- Bóg** br. Michał Roszko
- Chrystus** br. Michał Hilczuk
- Duch Święty**..... br. Wasil Matiaszuk

13.⁰⁰ - 14.⁰⁰ Wykład..... br. Zenonas Sirmulis

14.⁰⁰ - 16.⁰⁰ PRZERWA OBIADOWA

16.⁰⁰ - 17.⁰⁰ Wykład..... br. Józef Ryl

17.³⁰ - 18.³⁰ Wykład br. Stefan Lechowicz

Niedziela, 21 Sierpnia 1994 r.

„Szukajcie naprzód królestwa Bożego i
sprawiedliwości jego” — Mat. 6 : 33.

9. ⁰⁰ - 10. ³⁰	Zebranie świadectw	br. W. Matiaszuk
10. ⁴⁵ - 12. ⁰⁰	Odpowiedzi na pytania	br. G. Parylak
12. ³⁰ - 13. ³⁰	Wykład.....	br. W. Szpunar
13. ⁴⁵ - 14. ⁴⁵	Wykład.....	br. D. Markowec
14. ⁴⁵ - 15. ¹⁵	ZAKOŃCZENIE — uczta miłości —	br. Stefan Lechowicz
15. ¹⁵	O B I A D	

Drodzy Bracia Drukarze!

LWÓW, 18. 02. 1994 r

Z całego serca chcemy podziękować Wam za Sztandary Biblijne i kalendarze, które były zrobione z taką miłością oraz za inne tłumaczenia.

Nasz kraj jest bardzo spragniony Prawdy w naszym języku i dlatego wysoko oceniamy każdą kroplę literatury. Z pewnością nie przyszedł jeszcze czas, żeby deszcz Pańskiego błogosławieństwa, przez Jego drukowane Słowo, spadł na nas, ale my tego z całego serca pragniemy i pokornie oń prosimy naszego Niebiańskiego Ojca.

Dziękując Panu w modlitwach chcemy też wyrazić swoją wdzięczność narzędziu, które On używa dla pełnienia swojej woli. Dziękujemy braciom i siostram, którzy nie tylko pracą, ale i serce wkładają w tłumaczenia, drukowanie, dostarczanie na miejsce i tym, którzy te sprawy finansują oraz wszystkim, którzy chcą nam pomóc.

Niech Bóg ma Was w swojej opiece, dodaje sił i chęci, bo Wasza praca przynosi wielkie błogosławieństwo innym. Zostańcie z Bogiem.

Sekretarz zboru Pana we Lwowie
Natalia Samborska

SKOROWIDZ WERSETÓW BIBLIJNYCH

występujących w Teraźniejszej Prawdzie w 1993 roku

(od nr 426 do nr 431)

1 Księga Moj. Rozdz.1 wiersz str. 196 29,30 5 Rozdz.2 2,84 Rozdz.3 1515 19 3 2151 Rozdz.6 12 3 Rozdz.8 22 5 Rozdz.9	3 5 Rozdz.12 385 Rozdz.15 586 9,1069 12-1686 Rozdz.22 16-1887 1885 17-1886 23 Rozdz.25 23 3 Rozdz.28 1485	20 5 2 Księga Moj. Rozdz.3 1495 Rozdz.12 12 roz.19 Rozdz.19 3-885 3 Księga Moj. Rozdz.9 22,2353 Rozdz.16 868 11,1553 Rozdz.19 9,1069	Rozdz.23 15,1619 2269 Rozdz.26 4,5 5 4 Księga Moj. Rozdz.1 49-5369 Rozdz.3 12,17,4569 41,4519 Rozdz.4 1896 Rozdz.21 21 roz.52 5 Księga Moj.	Rozdz.3 2734 Rozdz.4 3595 Rozdz.7 996 13 5 Rozdz.10 1795 Rozdz.13 496 Rozdz.28 1,2 4 5 3 6 2 6 5
--	--	--	---	---

Rozdz.30	Rozdz.22	Rozdz.133	11	Księga Abakuka
9	5,6	1,2	Rozdz.60	Rozdz.2
Rozdz.32	Rozdz.24	6	1-22	1,3
2	27	Rozdz.136	13	Rozdz.3
4	Księga Ijoba	1	Rozdz.61	17
Rozdz.34	Rozdz.12	26	4-9	17,18
1-4	13	Przyp. Salomona	Rozdz.62	Księga Zachariasza
Księga Jozuego	Rozdz.32	Rozdz.3	1-12	Rozdz.7
Rozdz.14	7	Rozdz.4	Księga Jeremiasza	12
11	Rozdz.38	Rozdz.4	Rozdz.1	Rozdz.14
Księga Sędziów	11	18	1 roz.	9
Rozdz.7	Księga Psalmów	18	Rozdz.6	Księga Malachiasza
2,3,24	Rozdz.1	Rozdz.16	16	Rozdz.4
7 roz.	2	Rozdz.23	Rozdz.10	2
Rozdz.8	Rozdz.2	26	10	Ew. Św. Mateusza
3	8	Rozdz.23	Rozdz.16	Rozdz.1
Księga Ruty	Rozdz.14	26	13	21
Rozdz.1	2	Księga Kaznodziei	Rozdz.17	Rozdz.2
1	Rozdz.18	Salomona	19	1-12
6	36	Rozdz.1	Rozdz.23	Rozdz.3
16	Rozdz.19	4	24	5
Rozdz.1-4	2-7	Księga Izajasza	28	Rozdz.4
1-4 roz.	6	Rozdz.1	Rozdz.24	4
Rozdz.4	19 roz.	Rozdz.2	6,7	Rozdz.5
17	Rozdz.23	2,3	Rozdz.25	16
1 Księga Samuela	2	Rozdz.8	31	15
Rozdz.2	23 roz.	9-12	Rozdz.30	45
21	Rozdz.24	20	3	Rozdz.6
Rozdz.18	3-5	Rozdz.9	Rozdz.31	11
13	Rozdz.25	2-7	27-34	13
Rozdz.29	9	3	31-34	26-34
6	Rozdz.30	6	Rozdz.32	Rozdz.8
6	6	Rozdz.11	17	5
2 Księga Samuela	Rozdz.31	4	Rozdz.37	Rozdz.9
Rozdz.3	15,16	Rozdz.24	4	37
25	Rozdz.34	20	Księga Ezechiela	Rozdz.10
25	8	Rozdz.30	Rozdz.16	13
Rozdz.22	Rozdz.50	23	55	15
32	16-23	Rozdz.32	Rozdz.21	29-31
Rozdz.23	Rozdz.72	1	27	Rozdz.12
1,2	72 roz.	Rozdz.33	Rozdz.43	45
1 Księga Królewska	Rozdz.76	16	11	Rozdz.13
Rozdz.3	11	16	Księga Daniela	43
7	Rozdz.89	1	Rozdz.3	45,46
7	15	2	3 roz.	Rozdz.14
9	Rozdz.90	8	Rozdz.9	21
Rozdz.21	2	31	24	Rozdz.19
25,26	Rozdz.94	31	Księga Joela	28
2 Księga Królewska	Rozdz.107	31	Rozdz.2	Rozdz.22
Rozdz.8	10,11	Rozdz.42	2	37,39
28,29	Rozdz.119	Rozdz.43	28	Rozdz.24
Rozdz.11	50	Rozdz.44	Księga Amosa	35
8	97	6	Rozdz.3	45-47
1 Księga Kronik	98-100	12	2	45-47
Rozdz.4	105	Rozdz.48	Rozdz.8	Rozdz.26
10	130	9	11,12	26-28
Rozdz.29	160	Rozdz.53	Rozdz.9	38
11	Rozdz.121	10,12	Księga Micheasza	41
11	2	Rozdz.55	Rozdz.4	Ew. Św. Marka
2 Księga Kronik	8		1,2	Rozdz.9
Rozdz.1	8			43-48
10	93			Rozdz.10

1896	2286	2785	Rozdz.5	720	
	Rozdz.12	2695	2994	7,819	22,2385
2494	37,3995	2995		Rozdz.6		Rozdz.2
	Rozdz.16	3988	3171	286	8,953
118		Rozdz.6	3186		Rozdz.8	1085
923	5188		Rozdz.19	652		Rozdz.3
	Ew. Św. Łukasza		Rozdz.7	3,418	695	14-2191
	Rozdz.1	3924		Rozdz.20		Rozdz.10	1613
7093	2915	719	452	1894
	Rozdz.2	5687		Rozdz.26	16,1720		Rozdz.4
1088		Rozdz.9	2321		Rozdz.11	412
	Rozdz.3	3986	2394	23-2619	8,1188
1582		Rozdz.10		List Ap. Pawła		Rozdz.15		Rozdz.5
	Rozdz.6	95		do Rzymian	387	1558
1985		Rozdz.13		Rozdz.1	3-822	15,1693
	Rozdz.10	1493	294	12-1821	1959
2796	3430	1686	12-1822	23-259
	Rozdz.11		Rozdz.14	1695	2020		Rozdz.6
1-1314	1,685	1695	21,2286	10,11,1795
914		Rozdz.15	19,2095	2271	1313
2085	394		Rozdz.2	2485	1793
2620	186	566	24-2886		List Ap. Pawła
2895		Rozdz.16		Rozdz.3	27,289		do Filipian
	Rozdz.12	8-1180	1,293	3722		Rozdz.2
24-305	2416	24,2551	4022	7,1385
3788		Rozdz.17	2995	40-4486	104
43-4666	1794		Rozdz.4	45,499	134
47,4843		Rozdz.20	2,354	5652		Rozdz.4
	Rozdz.16	1,14,1918	1653	15 roz.21	796
293	11-2320	2552		2 List Ap. Pawła		List Ap. Pawła
	Rozdz.17	1323		Rozdz.5		do Koryntian		do Kolosan
3793	2618	153		Rozdz.1		Rozdz.1
	Rozdz.18		Dzieje Apostolskie	518	2094	1595
157		Rozdz.1	951		Rozdz.3	1821
	Rozdz.20	322	127	1795		1 List Ap. Pawła
41-4411	183	1286		Rozdz.4		do Tesaloniczan
	Rozdz.21	213	17-2186	46		Rozdz.3
2888	215		Rozdz.6		Rozdz.5	1395
	Rozdz.22		Rozdz.2	418	2152		Rozdz.5
320	119	952		Rozdz.6	1-538
203	3794	1966	143	57
	Rozdz.24		Rozdz.3	2896	155	856
13-3118	18,2193	31,3592	1896	2188
34,3618	19-2188	3396		List Ap. Pawła	2396
30-4518	2171		Rozdz.10		do Galacjan		2 List Ap. Pawła
3995	238	1089		Rozdz.1		do Tesaloniczan
	Ew. Św. Jana	2330	1794	457		Rozdz.1
	Rozdz.1		Rozdz.4		Rozdz.11		Rozdz.2	7,867
1,1485	1394	654	1685		Rozdz.2
97		Rozdz.8	3695		Rozdz.3	866
1-1858	226		Rozdz.12	7-987		1 List Ap. Pawła
1487		Rozdz.9	143	886		do Tymoteusza
2915	283	158	888		Rozdz.1
2919		Rozdz.10	185	2453	1795
	Rozdz.3	10 roz.15		1 List Ap. Pawła		Rozdz.4		Rozdz.2
1696		Rozdz.15		do Koryntian	457	5,671
16,1787	1594		Rozdz.1	2494	688
19-216		Rozdz.17	767		List Ap. Pawła		Rozdz.4
	Rozdz.4	294		Rozdz.2		do Efezjan	782
2495	2594	580		Rozdz.1	1257
	Rozdz.5	2595	7,8,1094	616		Rozdz.6
19,3085					696	14,1567

2 List Ap. Pawła do Tymoteusza	Rozdz.2	1087	1887	Rozdz.5
Rozdz.1	351	17-1987	Rozdz.4	138
793	494	35-4087	1367	Rozdz.6
1066	951	Rozdz.12	2 List Ap. Piotra	1713
Rozdz.2	971	2319	Rozdz.1	Rozdz.7
1588	987	2386	1280	1-379
2069	Rozdz.3	26,2738	1288	9-1786
Rozdz.3	495	2896	1982	Rozdz.11
15,1694	Rozdz.4	Rozdz.13	1994	1869
15-1791	387	5,65	2194	Rozdz.13
15-1794	486	2195	Rozdz.3	13 roz.37
1694	9-1188	2294	996	Rozdz.14
16,1795	1294	List Ap. Jakuba	7,1157	14-1680
Rozdz.4	Rozdz.6	Rozdz.1	1038	17-2080
167	594	596	10-1338	Rozdz.15
866	652	16,1795	15,1694	257
1467	16-1887	1894	1 List Ap. Jana	Rozdz.16
List Ap. Pawła do Tytusa	16-1888	Rozdz.2	Rozdz.1	1437
Rozdz.1	Rozdz.7	14-1654	751	18-2137
296	2553	17-2154	Rozdz.2	Rozdz.17
Rozdz.2	2685	18,1988	288	17 roz.37
1151	Rozdz.8	2454	Rozdz.3	Rozdz.19
1366	7-1386	27,2688	2095	11-2137
Rozdz.3	Rozdz.9	Rozdz.3	Rozdz.4	569
5,751	14,1551	1794	188	695
List do Hebrajczyków	Rozdz.10	1 List Ap. Piotra	1696	Rozdz.20
Rozdz.1	415	Rozdz.1	Rozdz.5	2,37
1,293	2326	38	1986	7-987
395	2388	7,1367	Obj. Św. Jana	1211
3-559	2652	1796	Rozdz.1	1214
959	32-3658	2193	1019	Rozdz.21
	Rozdz.11	2594	1821	6-887
	154	Rozdz.3	Rozdz.3	21 roz.87
	4-715	1594	1457	***

PLAN KONWENCJI

1. Wólka Niedźwiedzka 15 – 17 VII
2. Nienadówka..... 18 – 20 VII
3. Wrocław..... 22 – 24 VII
4. Bydgoszcz..... 16 – 18 IX

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII Niezależny Dwumiesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylejskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 1759 — 22145 — 136.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.